

Bakit nilikha ng Diyos ang mga tao gayong Siya ay walang pangangailangan sa kanila?

Kapag ang isang tao ay napakayaman at napakabait, tiyak na siya ay mag-aanyaya ng mga kaibigan at minamahal sa pagkain at inumin.

Ang mga katangiang ito ay isang maliit na bahagi lamang ng taglay ng Diyos. Ang Diyos na Lumikha ay may mga katangiang kagandahan at kadakilaan. Siya ang Maawain, Mapagbigay, at Mahabagin. Nilikha Niya tayo upang sambahin Siya, upang tayo ay maawa at bigyan ng kasiyahan at kaloob. Kung tapat tayong sumasamba sa Kanya at sumusunod sa Kanya, lahat ng magagandang katangian ng tao ay nagmumula sa Kanyang mga katangian.

Nilikha Niya tayo at binigyan ng kakayahang pumili: maaaring piliin natin ang landas ng pagsunod at pagsamba, o maaari nating tanggihan ang Kanyang pag-iral at piliin ang landas ng pagsuway at kasalanan.

"At hindi Ko nilikha ang mga jinn at mga tao maliban upang sambahin Ako. Hindi Ko kailangan mula sa kanila ng anumang sustento, at hindi Ko kailangan na sila ay magpakain sa Akin. Katotohanan, ang Diyos ay ang Tagapagtustos, ang may kapangyarihan, ang Matibay." (Adh-Dhariyat: 56-58).

Ang katotohanan na ang Diyos ay walang pangangailangan sa Kanyang mga nilikha ay tiyak na sa teksto at lohika.

"Katotohanan, ang Diyos ay walang pangangailangan sa mga nilalang." (Al-Ankabut: 6).

Sa lohika, ang lumikha ng kasakdalan ay nagtataglay ng mga katangian ng ganap na kasakdalan. Ang kakulangan ng pangangailangan sa iba ay isang katangian ng ganap na kasakdalan, dahil ang pagkakaroon ng pangangailangan sa iba ay isang kakulangan na Siya ay walang katulad.

Ibinigay Niya sa jinn at mga tao, bukod sa ibang mga nilalang, ang kalayaan sa pagpili. Ang katangian ng tao ay ang kanyang kakayahan na direktang lumapit sa Panginoon ng mga daigdig at magpakita ng tapat na pagsamba sa pamamagitan ng

kanyang sariling kalooban. Sa ganitong paraan, natutupad niya ang karunungan ng Diyos sa paglalagay sa tao bilang pangunahing nilalang.

Ang pagkakilala sa Panginoon ng mga daigdig ay nakamit sa pamamagitan ng pag-unawa sa Kanyang mga magagandang pangalan at mataas na mga katangian, na nahahati sa dalawang pangunahing grupo:

Mga Pangalan ng Kagandahan: Ito ay mga katangian na may kinalaman sa awa, pagpapatawad, at kabaitan, tulad ng Ar-Rahman (Ang Pinakamaawain), Ar-Rahim (Ang Maawain), Ar-Razzaq (Ang Tagapagkaloob ng Kabuhayan), Al-Wahhab (Ang Tagapagbigay ng mga Biyaya), Al-Barr (Ang Mapagbigay), at Ar-Ra'uf (Ang Maawain)... at iba pa.

Mga Pangalan ng Kamaharlikaan: Ito ay mga katangian na may kinalaman sa kapangyarihan, kakayahan, kadakilaan, at kagalang-galang, tulad ng Al-Aziz (Ang Makapangyarihan), Al-Jabbar (Ang Tagapagpigil), Al-Qahhar (Ang Mananakop), Al-Qabid (Ang Tagapagpigil), Al-Khafid (Ang Tagapagpakumbaba)... at iba pa.

Ang pagkilala sa mga katangian ng Diyos ay humahantong sa pagsamba sa Kanya sa paraang nararapat sa Kanyang kadakilaan, pagpupuri, at pag-iwas sa anumang hindi nararapat sa Kanya. Ang pagsamba sa Kanya ay binubuo ng pagsunod sa mga utos, pag-iwas sa mga ipinagbabawal, at paggawa ng mga kabutihan at pagpapanatili ng mundo. Sa ganitong paraan, ang konsepto ng buhay sa mundo ay nagiging isang pagsubok at pagsisiyasat para sa mga tao, upang makita kung sino ang magtatagumpay at aangat sa mga ranggo ng mga may takot sa Diyos at karapat-dapat na magmana ng paraiso, habang ang mga sumusuway ay makakaranas ng kahihyan sa mundo at kaparusahan sa apoy sa kabilang buhay. Habang ang mga nagkakasala ay nagdurusa ng kahihyan sa mundo at ang kanilang kaparusahan ay ang apoy ng impiyerno:

"Katotohanan, ginawa Namin ang lahat ng nasa ibabaw ng lupa bilang palamuti para dito upang subukan sila kung sino ang pinakamagaling sa gawa." (Al-Kahf: 7).

Ang paglikha ng Diyos sa mga tao ay may dalawang aspeto:

Aspeto na nauukol sa tao: Ipinapaliwanag ito ng Quran sa malinaw na mga talata. Ang layunin ay ang pagsamba sa Diyos upang makamit ang paraiso.

Aspeto na nauukol sa Diyos: Ang karunungan sa paglikha ay tanging sa Diyos lamang at hindi sa sinuman sa Kanyang mga nilalang. Ang ating kaalaman ay limitado at kulang, samantalang ang Kanyang kaalaman ay kumpleto at ganap. Ang paglikha ng tao, kamatayan, muling pagkabuhay, at buhay sa kabilang buhay ay bahagi lamang ng kabuuan ng paglikha. Ang lahat ng ito ay sa ilalim ng kapangyarihan ng Diyos at hindi ng iba pang mga nilalang.

Nang likhain si Adan, ang mga anghel ay nagtanong sa Diyos tungkol dito, at Siya ay nagbigay ng isang malinaw at tiyak na sagot:

"At nang sabihin ng iyong Panginoon sa mga anghel: 'Katotohanan, gagawa Ako ng kahalili sa lupa.' Sila ay nagsabi: 'Maglalagay Ka ba roon ng isa na gagawa ng katiwalian at magbubuhos ng dugo, samantalang kami ay nagpupuri sa Iyo at nagpapaalab sa Iyo?' Siya ay nagsabi: 'Katotohanan, alam Ko ang hindi ninyo nalalaman.'" [37] (Al-Baqara: 30).

Ang sagot ng Diyos sa tanong ng mga anghel na Siya ay nakakaalam ng hindi nila nalalaman ay nagpapakita ng ilang bagay: ang karunungan sa paglikha ng tao ay nauukol sa Diyos lamang, at ang buong usapin ay bahagi ng kapangyarihan ng Diyos at walang kaugnayan sa mga nilalang. Siya ay gumagawa ng anumang Kanyang nais (Al-Burooj: 16) at hindi Siya tinatanong sa Kanyang ginagawa, ngunit sila ay tinatanong [39] (Al-Anbiya: 23). Ang dahilan ng paglikha ng tao ay isang kaalaman na tanging Diyos lamang ang nakakaalam, at dahil ito ay nauukol sa ganap na kaalaman ng Diyos, Siya ang nakakaalam ng karunungan nito at walang sinuman sa Kanyang mga nilalang ang makakaalam nito maliban sa Kanyang pahintulot.

سؤال وجواب حول الإسلام

Source: <https://www.mawthuq.net/demo/qa/tl/show/11/>

Arabic Source: <https://www.mawthuq.net/demo/qa/ar/show/11/>

Thursday 2nd of April 2026 05:01:57 PM